

60

NTR

22 MEI 2021 14.15 UUR

ZATERDAGMATINEE

SPEL MET DE TRADITIE

Radio Filharmonisch Orkest

Karina Canellakis dirigent

Kirill Gerstein piano

Samuel Adams 1985

Movements (for us and them) 2018 - Nederlandse première

solisten:

Elisabeth Perry viool

Casper Bleumers viool

Francien Schatborn altviool

Michael Muller cello

Thomas Larcher 1963

Pianoconcert 2021 - opdrachtwerk Česká filharmonie, Wiener Konzerthaus, NTR ZaterdagMatinee, BBC Radio 3, DR Sinfoniorkestret, Berliner Philharmoniker en Bergen Filharmoniske Orkester - wereldpremière

Poco lento

Adagio, tempo rubato

Fast

PAUZE

Jean Sibelius 1865-1957

Vijfde symfonie in Es opus 82 1915/1916/1919

I. Tempo molto moderato – Allegro moderato (ma poco a poco stretto) – Vivace molto – Presto – Più presto

II. Andante mosso, quasi allegretto – Poco a poco stretto – Tranquillo – Poco a poco stretto – Ritenuto al tempo

III. Allegro molto – Misterioso – Un pochettino largamente – Largamente assai – Un pochettino stretto

2 Voor het laatst: Elisabeth Perry

De liefde bracht Elisabeth Perry naar Nederland. Zij vond in 1991 werk als concertmeester van het Radio Kamerorkest. Fusies en opheffingen leidden haar – via de Radio Kamer Filharmonie – in 2013 naar het Radio Filharmonisch Orkest. Drie orkesten met een duidelijk onderscheiden profiel. Maar, nieuwsgierig als zij is, ontdekte zij ook haar liefde voor het grote romantische werk, naast het oudere repertoire en de kamermusiek. Eerste concertmeester Elisabeth Perry treedt vandaag voor het laatst op met 'haar' orkest, als aanvoerder van het strijkkwartet in Samuel Adams' *Movements (for us and them)*.

De Britse violiste studeerde op jonge leeftijd aan de Yehudi Menuhin School en maakte op haar dertiende haar Royal Albert Hall-debuut, naast Menuhin. Vervolgens studeerde zij bij Dorothy Delay en Oscar Shumsky aan de Juilliard School in New York, won concoursen, en soleerde van Carnegie Hall en Chicago's Orchestra Hall tot Barbican en South Bank in Londen.

De 'fluwelen flow' van Frans Brüggen, zoals zij zijn muziek maken in de podcastserie Markante Maestro's kenschetste, vormde haar spel in het vroege orkest-repertoire. Zij heeft ook goede herinneringen aan de samenwerking met Jaap van Zweden. In 2007 speelde zij in de ZaterdagMatinee het *Tripelconcert* van Olli Mustonen (naast Pekka Kuusisto en Candida Thompson). Zij was echter meestal te horen vanaf haar voorste stoel, vlak naast de dirigent.

Als geen ander kan Elisabeth Perry een ideale chemie tussen orkest en dirigent bewerkstelligen. Het zal, zonder haar, een andere tijd worden in het Radio Filharmonisch Orkest.



Uitzending NPO Radio 4



Dit concert – wegens de huidige corona-omstandigheden zonder publiek – wordt live uitgezonden via NPO Radio 4. U kunt het ook beluisteren via

➔ [ZATERDAGMATINEE.NL](https://www.zaterdagmatinee.nl)

Het concert, zonder voor- en/of pauzeprogramma, vindt u na enkele dagen terug op

➔ [NPORADIO4.NL/CONCERTEN](https://www.nporadio4.nl/concerten)

Webcast

Dit concert kunt u live zien op de website van Radio 4, en vanaf volgende week gedurende 30 dagen op NPO Start en het Youtube-kanaal van NPO Radio 4.

➔ [NPORADIO4.NL/LIVE](https://www.nporadio4.nl/live)



60e seizoen 22 mei 2021

3

SPEL MET DE TRADITIE

De Amerikaanse componist Samuel Adams grijpt in zijn *Movements (for us and them)* terug op het concerto grosso uit de barok, alleen vervangt hij het strijdelement door een streven naar samenwerking. De Oostenrijker Thomas Larcher zocht voor zijn nieuwe *Pianoconcert* inspiratie in zijn eigen vroege pianomusiek. De Fin Sibelius koos voor zijn *Vijfde symfonie* de klassieke orkestbezetting en vierdelige vorm, die hij na de succesvolle première alsnog reduceerde tot drie.

Samuel Adams: *Movements (for us and them)*

Samuel Adams (San Francisco, 1985) timmert als componist stevig aan de weg. Bij voorkeur op eigen kracht: zijn biografie vermeldt niet eens dat hij de zoon is van de wereldberoemde John Adams. In 2019 werd Samuel benoemd tot Guggenheim Fellow en voor het seizoen 2020-2021 stond hij geboekt als huiscomponist van Het Concertgebouw. Er lagen drie concerten in het verschiet, met onder andere een nieuw orkestwerk voor de NTR ZaterdagMatinee. Ter inspiratie zou hij drie maanden in Amsterdam wonen, maar vanwege corona werd zijn residentie doorgeschoven naar het volgende seizoen.

Adams had zich er zeer op verheugd onze hoofdstad per fiets te gaan verkennen, zei hij in 2020. Dat ging niet door, maar hij voltooide wél zijn compositie voor het Radio Filharmonisch Orkest en chef-dirigent Karina Canellakis, *Variations*. De bezetting bleek echter iets te groot voor een coronaproof uitvoering, daarom klinkt vandaag de Nederlandse première van *Movements (for us and them)* voor strijkorkest. Adams componeerde dit in 2018 voor het Australian Chamber Orchestra. Critici roemden 'de veelheid aan sferen', de 'emotionele zeggingskracht' en de 'koortsachtige ritmiek'.



Samuel Adams

Als zoon van een componist en een fotografe leek Samuel Adams voorbestemd voor een carrière in de cultuursector. Hij begon als contrabassist in jazz-ensembles – zoals zijn vader ooit klarinet had gespeeld in jazzorkesten – en ging pas later componeren. Maar waar John moest schipperen tussen serialisme en minimalisme, hoefde Sam ‘geen bepaalde kant te kie-

zen’, zoals hij opmerkte in een interview. Zijn werk heeft veelal een lyrische inslag en maakt geregeld gebruik van elektronica; naast compositie studeerde hij elektroakoestiek.

Movements (for us and them) is geïnspireerd op *Sei proposte per il prossimo millennio* (Zes voorstellen voor het komende millennium) die Italo Calvino (1923-1985) schreef voor een reeks lezingen aan Harvard, over de criteria waaraan literatuur volgens hem moest voldoen. Hij stierf echter toen hij nog maar vijf thema’s had uitgewerkt: lichtheid, vlugheid, exactheid, zichtbaarheid en veelheid.

Adams bouwde zijn compositie vooral rond de eerste drie kenmerken. Geregeld ligt de nadruk op hoge registers (lichtheid); stuwende triolen geven het stuk een enorme vaart (vlugheid); de zorgvuldig gedoseerde syncopen en onregelmatige ritmes getuigen van zijn liefde voor structuur (exactheid). Die blijkt ook uit zijn tweede inspiratiebron: het in de barok zo geliefde concerto grosso. Het strijkorkest is opgesplitst in twee groepen: een strijkkwartet – vergelijkbaar met het concertino – en een dertienkoppig strijkensemble dat ook een contrabas omvat. Maar Adams geeft het principe wel een eigen draai: hij plaatst de twee groepen niet als kemphanen tegenover elkaar, maar haalt de traditionele hiërarchie onderuit door ze juist samen te laten werken, vandaar ook de subtitel ‘for us and them’.

In wat hij zelf omschrijft als ‘role fluidity’ wisselen beide groepen – en daarbinnen de individuele musici – voortdurend van rol. Soms trekken ze eendrachtig samen op, maar uit beide

ensembles maken zich telkens nieuwe solisten los, die een zoet liefdeslied, een klaagzang of een Schots aandoend riedeltje spelen, om dan snel het stokje weer aan een ander door te geven. De overige strijkers produceren een hartenklop van omfloerste pizzicati, knopen een tapijtje van aangehouden klanken, of spelen tegenmelodieën.

Het razende tempo wordt enkele malen abrupt stilgelegd op een achtste noot in driedubbel sforzando, waarna het dichte stemmenweefsel openbreekt en een moment van ontspanning intreedt. Adams herhaalt dit trucje aan het slot. Na een bijzonder frenetieke passage en een knoertharde punt (‘sfff possibile’) eindigt het stuk alsnog in diepe rust. De zachte, wegstervende tonen wekken de indruk van een gezamenlijk geslaakte zucht na heftige inspanning.

Thomas Larcher: Pianoconcert

Thomas Larcher (1963) was al vele malen te gast in de NTR ZaterdagMatinee, als pianist en als componist. Hij componeerde verschillende werken (mede) in opdracht van de serie. In 2017 beleefde zijn *Tweede symfonie ‘Kenotaph’* haar Nederlandse première. De uitvoering van de *Derde symfonie* viel vorig jaar ten prooi aan corona, maar zal in de Matinee van 25 september alsnog plaatsvinden. Larcher was in 2020-2021 huiscomponist van Het Concertgebouw, als voorganger van Samuel Adams. Vandaag klinkt de wereldpremière van het eveneens in opdracht gecomponeerde *Pianoconcert* (die eigenlijk afgelopen april in Praag zou plaatsvinden). Larcher staat erom bekend dat hij vaak teruggrijpt op de muziekgeschiedenis, zoals ook in dit nieuwe concert. “Elk van mijn stukken is een archeologische opgraving uit mijn eigen verleden,” zegt hij hierover. “Vooral nu misschien, omdat het om de piano gaat, ‘mijn’ instrument. Het *Pianoconcert* is vooral geïnspireerd op stukken die ik schreef in het begin van de jaren negentig, toen ik me ertegen verzette voor piano te componeren. Er zit veel agressie en conflict in.”



Thomas Larcher

Die opmerking lijkt paradoxaal, want juist in Larchers vroege composities speelt de piano een belangrijke rol. Wel vraagt hij de pianist er soms flink op los te beuken, zoals in *Naunz* (1989). Bovendien werkt hij vaak met een 'prepared piano', waarbij hij niet altijd even zachtzinnig omgaat met het instrument. Zo bewerkt hij in *Noodivihik* voor piano solo (1992) een trillende bassnaar met een 'een flink verroeste nagelschaar'. In *Mumien*

voor cello en piano (2001) plaatst hij een scala aan gummetjes tussen de snaren en beplakt enkele met duct tape.

In het *Pianoconcert* wordt de piano grotendeels 'normaal' bespeeld, afgezien van enkele momenten waarop de solist met de vlakke hand op de snaren slaat, er met zijn vingernagels langsratelt, ze bespeelt met een gum of afdempt met spijkerstof. De dynamiek wisselt op momenten per noot van dubbelforte naar piano.

Opvallend is de afwijkende orkestbezetting, met accordeon, twee saxofoons en cimbalom. Dat is

niet toevallig, want Larcher heeft een naam te verliezen op het gebied van bijzondere klankkleuren. "Het traditionele orkest is dringend toe aan verandering", zegt hij desgevraagd. "Het moet openstaan voor andere dan de gangbare instrumenten, anders zal het eindigen als een wonderschone gebalsemde mummie. De saxofoons geven de houtblazers meer transparantie en hun kleur zorgt voor duidelijke contouren."

Ook het slagwerk heeft een prominente rol, met vier musici die onder andere ongebruikelijke instrumenten bespelen als tambourin de Provence (een smalle, draagbare trommel) en steeldrums. "De percussie werkt als een soort klok die de structuur bepaalt. Zij dient tegelijkertijd als timer, metronoom, hartslagmeter, aangever en bloeddrukmeter. Op andere momenten ligt de nadruk juist op het melodische verloop, want slagwerk kan net zo goed een melodie-instrument zijn als de piano."

Vaak trekt de solist samen op met slagwerk, accordeon, cimbalom en celesta, maar dit betekent niet dat zij fungeren als een soort concertino of schaduwensemble: "Veeleer vormen deze instrumenten de wervelkolom en de daarin besloten zenuwbanen van het stuk."

"Het traditionele orkest moet openstaan voor andere dan de gangbare instrumenten, anders zal het eindigen als een wonderschone gebalsemde mummie."

Het *Pianoconcert* is opgedragen aan Larchers vroegere compositedocent Erich Urbanner: "Als leraar en als componist heeft hij veel voor mij betekend. Hij is een zeer uitgesproken, wilskrachtige en onkreukbare persoonlijkheid en gaf les met veel passie. Maar hij was ook meedogenloos in de hoge muzikale eisen die hij stelde, zo moest je het contrapunt tot in de finesses beheersen."

Larcher koestert grote bewondering voor Urbanners composities. "Die ken ik al sinds mijn twaalfde. Ik ben nog altijd bijzonder onder de indruk van zijn *Celloconcert* uit 1981, dat ik hoorde in een uitvoering door Heinrich Schiff. Het opende nieuwe werelden voor mij. Voor het eerst ervoer ik een synthese tussen constructie en diepgravende expressie. Dat heeft een groot stempel gedrukt op mijn eigen muziek."

Jean Sibelius: Vijfde symfonie

In 1912 vroeg de Finse overheid Jean Sibelius een orkestwerk te componeren waarmee drie jaar later zijn vijftigste verjaardag gevierd zou worden. 8 december 1915 werd zelfs uitgeroepen tot nationale feestdag, en vereerd nam hij de opdracht aan. Maar toen hij bekend maakte te beginnen aan zijn *Vijfde symfonie*, bespotten critici hem omdat hij zo'n ouderwetse vorm bleef omarmen.

Sibelius wilde weliswaar meegaan met zijn tijd, maar zag weinig in de vernieuwingen van collega's als Debussy en Strauss. De kritiek maakte hem onzeker en hij piekerde over de structuur van zijn nieuwe stuk. Zijn gezondheid liet ook al te wensen over, maar toch ging hij aan het werk. In twee jaar tijd verzamelde hij zoveel materiaal dat hij besloot dit uit te smeren over twee symfonieën. Alsof hij zijn criticasters wilde tarten schreef hij zijn *Vijfde symfonie* voor de standaard orkestbezetting met acht houtblazers, negen koperblazers, pauken en strijkorkest. Ook handhaafde hij de gangbare vier delen.

Het componeren verliep moeizaam, maar Sibelius raakte geïnspireerd toen hij op 21 april 1915 uit het raam keek. In zijn dagboek noteerde hij: "Vandaag om tien voor elf zag ik zestien zwanen. Een van mijn mooiste ervaringen. Here God, die schoonheid!" Ter plekke besloot hij zijn waarneming te verwerken in zijn *Vijfde symfonie*. Zo verklankt hij in de opening van de finale het geritsel van vleugels met een expansieve melodie en



Jean Sibelius

snelle tremoli van de strijkers. Hieruit maakt zich na enige tijd in de hoorns de kenmerkende roep van de zwanen los: een kwintsprong omhoog en weer omlaag, van Es naar Bes; een halve toon lager gevolgd door een sprong van een kleine sext omhoog en omlaag: D-Bes-D. Doordat de hoornisten elkaar in een soort hoketustechniek afwisselen, creëert Sibelius de auditieve illusie van een vlucht overvliegende zwanen. Het motief ging als ‘zwanenthema’ de geschiedenis in.

Sibelius dirigeerde op 8 december 1915 zelf de wereldpremière met het Orkest van Helsinki. Het was een daverend succes en zijn eerdere criticasters verklaarden de *Vijfde symfonie* tot meesterwerk. Zelf was hij echter niet tevreden en direct na de eerste

uitvoering maakte hij een revisie. Hij reduceerde de vier delen tot drie, door het eerste en tweede deel samen te voegen. De nieuwe versie bracht hij een jaar later eveneens met groot succes in première maar nóg was hij ontevreden.

Zijn leven werd er ondertussen evenmin makkelijker op. In 1916 was hij (onterecht) gediagnostiseerd met keelkanker, in 1918 moest hij vluchten toen het Russische leger Finland binnenviel vanwege de onafhankelijkheidsverklaring. “Mijn symfonieën zijn meer geloofsbelijdenissen dan mijn andere werken”, schreef hij terwijl hij werkte aan zijn tweede revisie, die hij pas in 1919 voltooide.

Het eerste deel wordt gekenmerkt door korte, fragmentarische motieven die zich aaneenrijgen tot majestueuze proclamaties. In het Andante mosso presenteren pizzicato strijkers en staccato fluiten een kittig motiefje met een tegenmelodie van aangehouden noten in de overige blazers. Het slotdeel kent een enorme drive en wisselende dynamiek, met het boven beschreven ‘zwanenthema’ als rode draad.

Sibelius zet een krachtige punt achter zijn *Vijfde symfonie* met zes door rusten van elkaar gescheiden fortississimimo gespeelde akkoorden. Alsof hij ons toeroept: eindelijk volbracht! Deze derde en laatste versie hield hij in 1921 ten doop en zou uitgroeien tot een van zijn populairste werken.

Thea Derks

UITVOERENDEN



MATHIAS BOTHOR

Karina Canellakis

De in New York geboren Karina Canellakis is sinds 1 september 2019 de nieuwe chef-dirigent van het Radio Filharmonisch Orkest. Ze maakte in maart 2018 een uitzonderlijk debuut met het Radio Filharmonisch Orkest in Utrecht en Amsterdam, met werken van Britten, Sjostakovitsj en Beethoven. Na afloop van deze concerten klonk bij veel musici de roep om haar als chef-dirigent uit te nodigen. Karina Canellakis is de winnaar van de Sir Georg Solti Conducting Award 2016. Ze maakte haar Europese dirigeerdebuut in 2015 met het Chamber Orchestra of Europe in Graz, ter vervanging van wijlen Nikolaus Harnoncourt en keerde in juni terug om Concentus Musicus Wien te dirigeren in vier symfonieën van een Beethoven-cyclus. Ze haalde voor het eerst het nieuws in 2014 toen ze op het laatste moment voor Jaap van Zweden inviel in Sjostakovitsj’ *Achtste symfonie* bij het Dallas Symphony Orchestra, waar ze

twee seizoenen de functie van assistent-dirigent bekleedde. In seizoen 2017-2018 maakte Karina haar debuut bij de BBC Proms in Londen met het BBC Symphony Orchestra en keerde ze terug naar Opernhaus Zürich om *Die Zauberflöte* van Mozart te dirigeren. Ze debuteerde onder andere bij het Orchestre de Paris, de Wiener Symphoniker, het Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, het Gürzenich Orchester Köln, de Bamberger Symphoniker, Orquesta Nacional de España, het Nederlands Philharmonisch Orkest, het Hallé Orchestra en Seattle Symphony. Ze dirigeerde de wereldpremière van David Langs opera *The Loser* aan de Brooklyn Academy of Music (BAM), Peter Maxwell Davies’ opera *The Hogboon* met het Orchestre Philharmonique du Luxembourg en een volledig geënceneerde productie van Verdi’s *Requiem* in het Opernhaus Zürich. Karina Canellakis studeerde af aan het Curtis Institute of Music in Philadelphia en de Juilliard School in New York.

- 10 Eerder in de Matinee: Beethoven Egmont, Currier Aether & Sjostakovitsj Tiende symfonie (2019), Kyriakides One Hundred Years, Ravel Pianoconcert in G & Stravinsky Agon (2020), Wagemans Requiem, Aroetjoenjan Concert voor viool en strijkorkest 'Armenia-88' & Bartók Divertimento (2020)

Kirill Gerstein

Kirill Gerstein, geboren in Voronezj (Sovjet-Unie), is Amerikaans staatsburger, maar woont in Berlijn. Zijn loopbaan brengt hem in heel Europa en de Verenigde Staten, China en Australië. Zo trad hij op met het Boston Symphony Orchestra in het *Pianoconcert* dat Thomas Adès speciaal voor hem schreef. Daarna nam hij het werk mee naar de podia in New York, Londen, Helsinki, München, Amsterdam, Los Angeles, Kopenhagen en Cleveland. De oorspronkelijke versie van Tsjajkovski's *Eerste pianoconcert* speelde hij niet alleen in de NTR ZaterdagMatinee, maar ook in Praag, de Wiener Musikverein en de Philharmonie in Parijs. Gerstein werkt sinds 2007 veel samen met de dirigent Semyon Bychkov en debuteerde onder zijn leiding bij de Berliner en Wiener Philharmoniker, Het Koninklijk Concertgebouworkest en het Tsjechisch Filharmonisch Orkest. Verder stond hij op het podium met het London Symphony Orchestra onder Sir Simon Rattle en Sir Mark Elder. Solorecitals gaf hij onder andere in het Konzerthaus en Musikverein Wien, en Wigmore Hall (Londen). Op zijn veertiende verhuisde Gerstein, thuis in zowel de klassieke



muziek als jazz, naar de VS. Hij studeerde er aan de Berklee College of Music in Boston, en vervolgens bij Solomon Mikowsky in New York, Dmitri Bashkirov in Madrid en Ferenc Rados in Budapest. Hij doceerde piano aan de Musikhochschule in Stuttgart (2007-2017). Sinds oktober 2018 is hij docent aan de Hanns Eisler Hochschule in Berlijn en bij het Sir András Schiff Performance Programme for Young Artists van de Duitse Kronberg Academy. In de coronatijden organiseerde hij een reeks vrij toegankelijke online seminars, met gesprekken met musici, musicologen en filosofen, onder wie Andreas Staier, Iván Fischer, Ian Bostridge, Thomas Adès, Brad Mehldau, Anthony Fogg en Paul Boghossian. Hij speelde werk van Adès tot Schönberg met het Zweeds Radio Symfonieorkest en in de tv-recitals Hope@Home van Daniel Hope. Op cd speelde hij o.a.

Strauss' *Enoch Arden*, Busoni's *Pianoconcert*, Gershwin, Liszts *Etudes d'exécution transcendante* en de authentieke versie van Tsjajkovski's *Eerste pianoconcert*. Hij won de eerste prijs bij het Arthur Rubinstein Concours 2001, de Gilmore Young Artist Award 2002 en ontving in 2010 zowel de Avery Fisher Career Grant als de Gilmore Artist Award, waardoor hij nieuw werk kon laten schrijven door Timo Andres, Chick Corea, Alexander Goehr, Oliver Knussen en Brad Mehldau.

Eerder in de Matinee: Tsjajkovski *Eerste pianoconcert* (oorspronkelijke versie, 2017), Ravel *Pianoconcert in G* (2020)

Radio Filharmonisch Orkest

Het Radio Filharmonisch Orkest, opgericht in 1945, is een onmisbare schakel in het Nederlandse muziekleven. Behalve het grote symfonische repertoire speelt het orkest, meer dan welk ander Nederlands symfonieorkest, muziek van dit moment. Het betreft vaak premières van werk dat in opdracht van de omroepseries NTR ZaterdagMatinee en AVROTROS Vrijdagconcert wordt geschreven. Vernieuwende concertformats als *Pieces of Tomorrow* en *Out of the Blue* bereiken een opvallend jong publiek. Vrijwel alle concerten worden rechtstreeks uitgezonden op NPO Radio 4. Dat betekent vanzelf dat het Radio Filharmonisch Orkest optreedt voor een live-publiek dat veel tientallen malen groter is dan een

concertzaal ooit zou kunnen herbergen. Het orkest wordt sinds 1 september 2019 geleid door de Amerikaanse chef-dirigent Karina Canellakis. Zij is daarmee de eerste vrouwelijke chef-dirigent van een Nederlands symfonieorkest. Canellakis heeft illustere voorgangers als Bernard Haitink (beschermheer), Jean Fournet, Hans Vonk, Edo de Waart (eredirigent), Jaap van Zweden (honorary chief conductor) en Markus Stenz. In juni 2019 dirigeerde Stenz zijn laatste concerten als chef. Het Radio Filharmonisch Orkest werkte samen met gastdirigenten als Pablo Heras-Casado, Vladimir Jurowski, Vasily Petrenko, Christoph Eschenbach, John Adams, Peter Eötvös, Charles Dutoit, Gennady Rozhdestvensky, Michael Tilson Thomas, Mariss Jansons, Valery Gergiev, Antal Doráti, Kirill Kondrashin en Leopold Stokowski. De Amerikaan James Gaffigan, vaste gastdirigent sinds 2011, tekende bij tot en met seizoen 2022-2023.

In 2014 kreeg het Radio Filharmonisch Orkest een Edison Klassiek Oeuvreprijs toegekend voor zijn verdiensten voor het Nederlandse muziekleven, in 2017 de Concertgebouw Prijs (samen met het Groot Omroepkoor).

➔ WWW.RADIOFILHARMONISCHORKEST.NL
Wordt u ook vriend van het Radio Filharmonisch Orkest? Zie
➔ WWW.RADIOFILHARMONISCHORKEST.NL/VRIENDEN-VAN-HET-RFO

BESCHERMHEER

Bernard Haitink
CHEF-DIRIGENT
 Karina Canellakis
HONORARY CHIEF CONDUCTOR
 Jaap van Zweden
ERE-DIRIGENT
 Edo de Waart
VASTE GASTDIRIGENT
 James Gaffigan
ASSISTENT-DIRIGENT
 Sander Teepen

EERSTE VIOOL

Elisabeth Perry
 Dimiter Tchernookov
 Alexander Baev
 Fred Gaasterland
 Roswitha Devrient
 Maria Escarabajal
 Mariska Godwaldt
 Julija Hartig
 Kerstin Kendler
 Pamela Kubik
 Leonie Mensink
 Ruud Wagemakers
TWEEDE VIOOL
 Casper Bleumers
 Eveline Trap
 Ian van den Berk
 Esther de Bruijn
 Michiel Eekhof
 Annemarie van Helden
 Dana Mihailescu
 Renate van Riel
 Alexander van den Tol
 Nina de Waal

ALTVIOOL

Francien Schatborn
 Frank Brakkee
 Huub Beckers
 Sabine Duch
 Annemijn den Herder
 Robert Meulendijk
 Ewa Wagner
 Anna Magdalena den Herder

CELLO

Michael Müller
 Mirjam Bosma
 Sebastiaan van Eck
 Anneke Janssen
 Ansfried Plat
 Rebecca Smit
 Arjen Uittenbogaard

CONTRABAS

Rien Wisse
 Wilmar de Visser
 Walter van Egeraat
 Annika Pigorsch
 Stephan Wienjusz
 Bastiaan Vliegenthart

FLUIT

Ingrid Geerlings
 Maike Grobbenhaar
HOBO

Hans Wolters
 Yvonne Wolters

KLARINET

Frank van den Brink
 Diede Brantjes
 Sergio Hamerslag
FAGOT
 Hajime Konoe
 Freek Sluijs
 Birgit Strahl

SAXOFOON

Remco Jak
 Aukelien Kleinpenning
HOORN

Annelies van Nuffelen
 Toine Martens
 Frédérick Franssen
 Sander van Dijk
TROMPET

Hessel Buma
 Raymond Rook
 Hans Verheij
TROMBONE

Herman Nass
 Victor Belmonte Albert
 Rommert Groenhof
TUBA

Bernard Beniers
PAUKEN

Paul Jussen
SLAGWERK

Hans Zonderop
 Mark Haeldermans
 Vincent Cox
 Esther Doornink
HARP

Ellen Versney
CELESTA

Stephan Kiefer
ACCORDEON

Bart Lelivelt
CYMBALON

Michiel Weidner

ZESTIGSTE SEIZOEN

De Matinee viert haar zestigste seizoen! Op de speciale webpagina vindt u elke week een opname uit de roemruchte Matinee-geschiedenis. En elke twee weken verschijnt een podcast waarin een dirigent centraal staat.

Nieuwste opname: René Jacobs

Inmiddels verschenen opnamen uit de periode 1963-2014 van Magda Olivero, Elly Ameling, Jean Fournet, Herman Krebbers, Rafael Kubelík, Sergiu Celibidache, Montserrat Caballé, Youri Egorov, Michael Tilson Thomas, Carlo Bergonzi, Cristina Deutekom, Henry Lewis (*Turandot*), Maria João Pires, Robert Holl, Rudolf Jansen en het Groot Omroepkoor, Jevgeni Svetlanov, Dmitri Hvorostovsky, Edo de Waart, Günter Wand, Renata Scotto, Marc Minkowski (*Ariodante* met Anne Sofie von Otter), Reinbert de Leeuw (*Saint-François d'Assise*), Simon Rattle (*Die Jahreszeiten*), Kenneth Montgomery (*Death in Venice*), Edo de Waart (*The Death of Klinghoffer*), Nikolaus Harnoncourt, Markus Stenz (*The Bassarids*), Jaap van Zweden (*Lohengrin*), Andrea Marcon (Vivaldi's *Orlando*), James Gaffigan, Leif Segerstam, Frans Brüggen, Alexander Gavrylyuk en Osmo Vänskä, Michael Schønwandt, en Simone Lamsma en Jiří Bělohávek, Diego Fasolis (Vinci's *Artaserse*) en René Jacobs (*Die Entführung aus dem Serail*).

Podcasts: van Fournet tot Gaffigan

De podcasts in de reeks Markante Maestro's: Jean Fournet (openingsconcert van de Matinee (1961), Ernest Bour (1968), Hans Vonk (1980), Kirill Kondrashin (1981), Jordi Savall (1986), Valery Gergiev (1991), Frans Brüggen (1996), Reinbert de Leeuw (1998), Pierre Boulez (1998), Edo de Waart (1998), Philippe Herreweghe (2000), Karlheinz Stockhausen (2002), John Adams (2001), Péter Eötvös (2005), Jaap van Zweden (2005), James MacMillan (2013), Markus Stenz (2014) en James Gaffigan (2016).

NPORADIO4.NL/MATINEE60

60

De ZaterdagMatinee op sociale media

Via Facebook, Twitter en Instagram houdt de Matinee u op de hoogte van het laatste nieuws rond de concerten. Volg ons, en praat mee!

